

רִישֵׁיהָ [מ] **חֹלְקָא קְדָמָהּ. וְהָא אוֹקִימָנָא** משם יורד ושורה על ראשו של המברך חלק הראשון [מז] וכבר העמדנו וביארנו זה **דְּבִתִּיב** שכתוב, (שמות ב) [מח] **בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי אָבִא אֵלֶיךָ וּבִרְכֵתֶיךָ.** בכל מקום שהאדם מברך ומייחד את שמי ע"י הברכה אבא אליך וברכתך בתחילה קודם שאר בני האדם (אזפיר בָּמָה דְּאִתָּא אָמַר (תהלים ב) [מט] יִזְכּוֹר כָּל מְנַחֲוֹתֶיךָ) ומפרש [נ] **כִּיּוֹן דְּהֵהוּיָא בְּרָכָה אֲתֵיָא וְשָׂרִיָא עַל רִישֵׁיהָ, מִתַּמָּן אֲתַפְּשֵׁט בְּכָל עֲלָמָא** כיון שאותה הברכה באה ושורה על ראשו של המברך ממנו מתפשט השפע בכל העולם.

ע"י הברכה מעלים ניצוצות הקדושה ויורד שפע לכל העולם

בְּשַׁעֲתָא [נא] **דְּאֵנּוֹן בְּרָכָאן נְהִתִּין,** בשעה שאותן הברכות יורדות כלומר

אור הרשב"י

בפ' רמז לשני מיני שפע שהזכרתי והקדים העיקרי שהוא רמזו במלת אזכיר כאמור. ואח"כ אבוא אליך בשמי זה המבוסס וכבר ברכתך עוד ברכה קודמת:

[נ] **כִּיּוֹן דֵּהֵיָא בְּרָכָה.** זו היא מעלה אחרת וגדולה היא שכל האור המושפע שורה על ראשו והוא המקור שממנו מתפשט לכל העולם:

[נא] **בְּשַׁעֲתָא דְּאֵנּוֹן בְּרָכָאן וכו'.** מזל"ן שכאן רומז למ"ש הרב בהמשך פי' הברכות. שהרי לקמן פי' ר"מ הברכה מן ברוך עד מלך העולם ולא יותר. וכאן רומז לשאר אשר קדשנו במצותיו בת"ת ובנ"ה וזונו ביסוד וסוף הברכה במלכות. וכבר ידעת שרחל נק' חקל תפוחין קדישין כשהיא מקבלת מתנה"י דזעיר שה"ס וכל שיח השדה כמ"ש הרב. וז"ש מתעטרין גו חקל וכו'. ופגעי בהו וכו' אחרי זאת ממלכות דאזילות בכל העולמות:

[מא] **חולקא קדמאה.** נלע"ד שהוא בחי' הכתרים של אותו השפע היורד. וזהו רמז מלת וברכתך שהוא לירוף וברכתך:

[מב] **והא אוקימנא** לעיל דף רל"ט ע"א.

[מח] **דבכל מקום** פירושו בכל מדה ומדה וכן הוא בברכות הגהנין. כי פרי האדמה הוא במלכות. ופרי העץ בזעיר וכיוצא. וילדק מאד לשון מקום שרומז למדות שהן סוד כלים והיינו מקום ממש. כי באור הפנימי לא ילדק שם מקום לרוב ייחודו מראש ועד סוף האזילות:

[מט] **כד"א יזכור כל מנחותיך.** הוא לשון ביסוס ויכוין אל השפע העיקרי שיכון ליחד אותו אל ה'. כי השפע האחר הוא מיוחד לאדם שהוא הגורם העליונה. ולפ"ז הול"ל אשר תזכיר וכמו שהקשה לעיל דף רל"ט ע"א אבל אזכיר הוא הקב"ה שהוא המבסס ומייחד שמו וה"ס רל"ב. ודו"ק כי וברכתך יוכל להיות עבר כנודע מן הדקדוק ולפ"ז יש

הלימוד היומני

לע"פ שלמה סלמן בן לולו ז"ל

שפע הברכה מכתר עליון לחכמה ומשם לבינה ומשם לדעת עד לאבא ואמא ומשם לז"א
מִתְעַפָּרָן גַּו חֶקֶל תְּפֹחִין קְדִישִׁין, הן מתעטרות תוך שדה התפוחים
 הקדושים שהיא המלכות והיא מקבלת חלקה המגיע לה, **וּפְגַעֵי בְּהוּ כְּמָה דְרַגִּין**
דְּמִמְנָן בְּעֵלְמָא וְנִחְתִּי בְּהוּ, ולאחר צאת השפע מהמלכות, פוגעים בשפע
 שהוא כמה מדרגות מלאכים שממונים בעולם ויורדים עם השפע לאלו שממונים עליהם
 ומאירים בהם **וְאִמְרֵי וּמְכַרְיֵי דָא אִיהוּ דוֹרוֹנָא דְשִׁדְר פְּלוֹנֵי**
לְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. ואומרים ומכריזים בשבח של אותו אדם שבירך, זה הוא
 הדורון והברכה ששלח פלוני לקוב"ה, כי ע"י הברכה העלה ניצוצין קדישין שהם "הדורון", ואז
 יורד שפע של ברכות על כל העולם.

סוד המשכת השפע

מֵאֵן [נב] **אַתָּר נְחֵתִי**, ועתה חוזר לפרש סוד המשכת השפע, וז"ש ומאיזה מקום
 יורד השפע העיקרי, ומפרש **לְבַתָּר דְנְחֵתִי מֵאַתָּר רִישָׁא הָדָא**
דְצִדִיק. לאחר שירד השפע החיצון מיחוד התדירי לזו"ן ממקום ראש אחד של הצדיק

אור הרשב"י

לדליק כי ראש דליק הוא הדעת שהוא במקום הכתר וב' היסודות אשר הם נק' מקור של ראש הדליק וה"ס נקודת כרוך. קמ"ץ ראש זעיר ושור"ק יסוד. ולפי שאין העלאה קודמת להורדה שהוא כרוך. וגם שאין ההורדה הזאת אל השפע האמיתי רק אל הכח המושפע בתחתון שיעלו ליסוד אימא. לכן הזכיר הענין בדרכ כללות ואמר שלאחר שירודות הברכות מראש דליק שה"ס הורדת האור מברוך:

[נב] **מֵאֵן אַתָּר נְחֵתִי לְבַתָּר נְחֵתִי מֵאַתָּר דְרִישָׁא לְדִלְקִי**. אחר שפירש מעלת המברך כנז' חזר לפרש תוכן הסוד בעיקר הברכות ופירש מאיזה מקום יורד השפע האמיתי ואמר לבתר נחתת וכו' ירלה שתחלה לריך להעלות חג"ת אל יסוד הבינה וכמו שיבאר אח"כ בכוננת מלות הברכה. ואמנם העלאה זו היא בהורדת הכח מיסודות או"א בסוד כרוך והם בראש קו האמצעי שנק' אתר דרישא

דהיינו מיסודות דאו"א מהיחוד התדירי, אז אח"כ [נג] **תָּמַן סִלְקִין, מִתְעַרֵּי** [נד] **לְנַחְתָּא אַחֲרֵינִין מְלַעֲיָלָא**, לשם עולים זו"ן בסוד מ"ן כדי לעורר להוריד את השפע העיקרי שהם המוחין דחב"ד ברכות אחרות מלמעלה מראש כל המדרגות [נה] **וְאֵתְּמַלְיִיא מְלַעֲיָלָא וּמִתְתָּא**, ומתמלאים יסודות דאו"א שפע מלמעלה בסוד מ"ד ומלמטה בסוד מ"ן [נו] **הָדָא הוּא דְכֻתִּיב** זה מה שכתוב (משלי י) **בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק**. ברכות בלשון רבים, ולכן הם שני מיני ברכות שהם שפע המוחין דאו"א ליסודות העליונים דאו"א. [נז] **כִּיּוֹן יְהֵאֵי דְרָגָא אֵתְּמַלְיִיא, אָרִיק לְהֵאֵי כְּלָה**, כיון שזו המדרגה דיסודות דאו"א נתמלאה שפע הם מריקים ומשפיעים שפע לזו הכלה שהיא מלכות דרך ר"ק [נח] **וּמִתְּמַן נְגִדִין וְאֵתְּמַשְׁכֵּן לְתַתָּא** ומשם מן המלכות נמשכות הברכות ויורדות למטה לעולמות התחתונים [נט].

אור הרשב"י

[נז] **כיון להאי דרגא אתמלייא**. שהוא בהפעלות חג"ת במלות אתה ה' אלהינו. ושאו מושפע השפע האמיתי מהפנימיות. אז אריק להאי כלה ומתמן וכו'. וזהו מה שנאמר בא"י בפה"ג וכיוצא שהוא השפע הניתן לכ"י ומשם לכל העולמות:

[נח] **ומתמן נגדין וכו'** זה יורה מה שזו"ל. כי בין בסגולת אותה המלה ובכרתה ובין בצרכת הנהגין יורד ונמשך אותו השפע מיד. ובפרט בצרכת הנהגין דבה קיימין עד השתא כי לריך שירד השפע מיד לתקן אותו הנינוץ אשר באותו האוכל. וגם להוריד הכח והחיות לזון גם את הנפש והכל נכלל בסוד על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. ומזל"ן שזו היתה אחד מכוונת ר' ייסא סבא הגז' בפ' בשלח דף מ"ב ע"ב דלא אתקין סעודתא בכל יומא עד דבעא בעותיה וכו'. שהיה מתפלל שיזדמן לו נילוז קדוש ושימשך שפע לתקנו ולהחיות את נפשו:

[נג] **אז תמן סלקין מתערי וכו'**. פי' שם לראש לדיק עולין מתעוררים בכח מ"ן:

[נד] **לנחתא אחרינין מלעילא**. הוא השפע האמיתי שבא מן הפנים. כי הראשון בא מחילוניות של העולמות כנודע מק"ש שכל שפע הנשפע ליתן כח להעלות הוא מזוג החילוניות. והשפע האמיתי הוא מהפנימיות. וז"ש מלעילא שגם או"א מקבלים אותו מאריך ואריך מעתיק וכו':

[נה] **ואתמליא מעילא ומתתא** מ"ד ומ"ן. והקדים העליונים מפני שגם להעלות התחתונים לריך להקדים כח העליון במלת כרוך כאמור:

[נו] **הה"ד ברכות לראש לדיק**. ר"ל שב' מיני שפע וברכה ניתנים ונמשכים לראש לדיק שה"ם הדעת. והבן שהאותיות הקודמות בא"ב לשם לדיק שהן פגט"ץ עולות ז"פ הוי"ה כשם יעקב שה"ם הדעת המתפשט כנז' בס' א"י על פ' כי אחי אביה הוא:

כל הפתחים נפתחים לקבל את הברכה

פד [ט] סֶלְקִין אֲנֹנִי בִּרְכָאן מִתְתָא, כאשר עלות אלו הברכות מלמטה

ע"י הבל הברכה עם הניצוצות של הקדושה שנתבררו ע"י הברכה [טא] לִית

פְתָחָא וּפְתָחָא לְעֵילָא, וְלִית מִמְנָא לְעֵילָא, דְּלֹא פְתַח פְּל

אור הרשב"י

השר הממונה על מה שאכל מתמלא משפע זה כדי לגדל הבריה פעם שניה, ומי שנהנה בלא ברכה גוזל את אותו מלאך שר הממונה עליו וזה נהיה בטל וריקן, והעולם כתוצאה מכך הולך ומתדלדל, כל אחד יודע שהפירות והירקות שמלפני איזה שנים היו הרבה יותר בעלי טעם וריח, ותמיד הרוכלים רוצים למכור לנו פירות וירקות בטעם של דורות קודמים, ההתדלדלות הזאת בטעם הפירות והירקות וכוחן היא כבר מחורבן ביהמ"ק ונובע מכך שלא מספיק יהודים מברכים ומכוונים בברכתם על הפירות והירקות.

[ס] **כל סלקין אינון צרכאן**. הוא אותו הנילון הנעקר מקליפת גוגה ומתעלה כהבל הברכה. וכן הוא ג"כ צעשיית איזו מזוה. וכנ"ל במרכבת יחזקאל דף פ"ה ע"ש:

[סא] **לית פתחא וכו'**. כבר אמרנו שמלמעלה נמשך כח להעלות התחתונים למעלה וא"כ כשעולה אותו הנילון שהוא מבחי' הפנימיות עולה עמו האור שהורד עליו שהוא מבחי' חיצונית. ולכן הפתחים נפתחים להכניס הנילון וזה ע"י המלאכים הממונים שחס מהחיצוניות. ואמרנו פתחא ופתחא הוא כבוד ב' היסודות דל"ו"א שבהם עיקר הכוונה בצרוך. ולכן מיד יולא קול הגולד מביניהם והוא כרו"ז גי' ע"ב קס"א המכריז דא איזו דורנא דלמכא. שהרי כל הנילונות העולות מתוך גוגה הן משל רפ"ח נילונין שהם משל צעיר ורכוים לו:

[טז] כותב בזה הרב אברהם אוולאי וצוק"ל (בספרו חסד לאברהם עין הקורא, נהר מ"ב) וזת"ד: כל הנמצא בעולם, נמצא ונתהוה על כל פרטיו, עליו ועציו ואבריו ופרקיו בכח האותיות הנוכח בספר יצירה, ואפילו עשב קמין עם כל חלקיו תלוי ברמו העליון כפי כח אחיזתו במלאך שלו (שדופק בו ואומר לו גדל) ומלאכו בשרשו, ושרשו בספירה, וספירה באין סוף ב"ה, והנהנה ממנו בהיתר ומברך, גורם ממש כמו בסוד הקרבן שמתעלה העשב ההוא מלמטה למעלה, כי כשנברא היה זה דרך השתלשלות מלמעלה למטה, אך בהנאת האדם, ע"י הברכה, הוא מעלה מ"ן מלמטה למעלה ממדרגה למדרגה וגורם יחוד למעלה וממשיך השפע לעילא. אך הרשע הנהנה בלא ברכה ומועל במה שהיה העשב או הפרי ההוא נאחז בניצוץ קדוש משרשו הרוחני, וזה כרת אותה והוציאה מקדושה לטומאה ולא רק שאינו עולה למעלה, אלא יורד למטה אל החיצונים.

והנה כשהאדם מברך הוא גורם להמשיך הברכות מן המקור העליון דרך הספירות, למלאך – השר הממונה על אותו המאכל, והוא מרבה שפע עליון כנגד מה שהיה ממעט את אותו מאכל באכילתו, וכתוצאה מכך

הלימוד היומני

לעי"נ שלמה סלמן בן לולו ז"ל